

EGY

*Mindez nem az egyénről szól,
hanem a mintákról és a tervezésről.*

2005 nyara, Szomália

A PÁNCÉLOZOTT teherautó lassan döcögött a szavannán kanyargó poros úton. Ránézésre pont olyan volt, mint a Nemzeti Hadsereg bármelyik sötétzöld ponyvás csapatszállítója. Ahogy tovagördült, a helyiek, akik eddig kint ácsorogtak az elefántfűből, fából és műanyag dobozokból összetákolt házaik előtt, már vissza is tértek napi teendőikhez.

Csak egy katonai csapatszállító. Ezer ilyet láttak már. Ennél nagyobbat nem is tévedhettek volna.

A ponyva alatt, a S.H.I.E.L.D. hipermodern kémberendezéseinek gyűrűjében Amerika Kapitány és két útitársa ültek légkondicionált összkomfortban. Walter Jacobs ügynök a monitorokat figyelte, míg dr. Nia N'Tomo a beérkező szenzoradatokat szortírozta.

A szőke, kék szemű Steve Rogers a ponyvába illesztett plexiüveg ablakon keresztül bámulta a sáros Mandera Dava folyó mellett bóklászó, unott tevéket.

Kicsit olyan érzés volt, mintha egy megfigyelő portál golyóálló üvegén keresztül egy másik dimenzióba nyert volna bepillantást – a puszták földek látványa valószínűleg számos párhuzamos univerzumba beleillett volna. A Jiilaal, a két száraz évszak egyike szinte minden szint és életet kiszívott a tájból, repedezett talajt és kiégett növényzetet hagyva maga után.

Még hogy egy interdimenzionális portál! – csóválta meg a fejét Rogers. – *Lehet, hogy más világegyetemek helyett a sajátomban kellene több időt töltenem.*

Főleg, hogy az utóbbi időben a nacionalizmus és a nemzeti határok sokkal több problémát jelentettek, mint bármiféle kozmikus fenyegetés. Ő, aki a Második Világháború során egyszemélyes propagandagépezet volt, nagyon is jól tudta, mekkorára nőtt az elmúlt évtizedekben a PR hatalma.

Mennyivel egyszerűbb is volt az élet, mikor még csak a náci gondolták úgy, hogy felsőbbrendűek! Nekik könnyű volt bizonyítani, hogy tévedtek: csak le kellett hozzá győzni őket.

De vajon hogy lehet legyőzni a terroristákat?

Ennek a vidéknek a javát most a fundamentalista Al-Shabaab tartotta a kezében, és Rogers biztosra vette, ha bárki megpillantja az ő csillagos-sávós egyenruháját, a terrorista vezér már rohan is a nemzetközi bíróságok valamelyikéhez, a számítógép zsokéi pedig néhány perc alatt dörgedelmes írásokkal árasztják el az internetet, melyben a dekadens nyugati kolonizálókat ostromozzák.

Ez csak arra lenne jó, hogy még több helybélit tudjon a zászlaja alá toborozni...

Ettől függetlenül Amerika Kapitány sohasem volt hajlandó másfajta uniformisban megjelenni. Ő *hitt* mindabban, amit az amerikai lobogó jelképezett.

Hogy is mondta Churchill? Biztosra vehetjük, hogy az amerikaiak azt teszik majd, amit helyes, de csak azután, hogy minden más lehetőséget kimerítettek. Ó, és azt is a Brit Buldog mondta, hogy a demokrácia a kormányzás legrosszabb formája, leszámítva azokat, amiket már kipróbáltunk.

De hát az emberek már csak ilyenek... Mindig próbálkoznak, hátha adódik valami jobb.

A folyó után pálcikavékony törzsű fák sorakoztak, amik ahhoz is túl gyengének tűntek, hogy a saját lombkoronájukat tartsák. A Kapitányt egy kicsit a régi önmagára – a vézna, folyton betegeskedő kiskölyökre – emlékeztették, aki mostanra valószínűleg már rég meghalt volna.

Ugyan, ki gondolná? De hát idővel akár ezt a sivatagot is paradicsommá lehetne varázsolni.

Valamivel előttük, az errefele ritkaságnak számító vilányvezetékek egyike mellett néhány kőépület állt. Mikor a sofőr nyugatnak fordította a teherautót, a Kapitány is megkönnyebbülten sóhajtott föl. Propaganda ide vagy oda, ha egy vírusbombát kell föl kutatniuk és hatástalanítaniuk, a kevesebb szemtanú egyben kevesebb lehetséges áldozatot is jelentett.

Ahogy az épületek elmaradtak mögöttük, valami fölcsipogott, és egy villogó fénypont jelent meg az egyik szenzorernyőn.

– Jacobs?

A képernyő kékes derengése furcsa mintákat rajzolt a rákvörösre égett, répaszínű hajú ügynök arcára.

– A bejövő adatok alapján kilencvennyolc százalékos biztonsággal állíthatjuk, hogy egy Al-Husszein Scud-rakéta van közel egy kilométeres körzeten belül.

– Egy olyan rakétával, amelynek hatszázötven kilométer a hatótávolsága, akkor is el fogják találni Wakandát, ha azt se tudják, hogy merre kell célozniuk – fintorgott dr. N'Tomo. – Úgyhogy... nekem volt igazam.

A wakandaiakat az a tény tette a világ egyik leggazdagabb országává – és ezzel együtt ezernyi terrorista, üzletember és politikus célpontjává –, hogy a világ egyetlen vibránum-lelőhelye épp az ő földjükön volt. Ha valaki, hát Steve Rogers, aki maga is rendelkezett egy vibránum-pajzzsal, jól tudta, milyen elképesztő mennyiségű kinetikus energiát képes elnyelni ez a páratlan anyag.

– Ön nélkül még mindig a Helibázison ülnénk, és azt gondolnánk, hogy ez az egész csak blöff – biccentett a Kapitány dr. N'Tomo felé.

A rendszerint pókerarcú nő most elmosolyodott.

– Ettől függetlenül még mindig csalódott vagyok. Az én munkakörömben nem szerencsés, ha az embernek ennyiszor van igaza.

– Igen, én is így hallottam – biccentett Steve, majd játékosan tisztelgett. – Hát akkor... bízunk a korai nyugdíjazásunkban!

Egy általában íróasztal mellett dolgozó szakértőt hozni éles bevetésre mindig is veszélyes vállalkozásnak számított, szerencsére dr. N'Tomo nem volt igazi aktakukac. Ő, Wakanda egykori királyi bajnokának távoli leszáрма-

zottja már épp elégszer volt terepmunkán, és ugyanúgy járt Swaziföldön az AIDS-járvány idején, mint Nyugat-Afrikában, mikor kitört az Ebola.

Rogersszel a Helibázison találkozott először, s nem kellett hozzá sok idő, hogy a Kapitány is tisztelni kezdje a nőt a megérzéseiért.

– Ha a szomáliai kalózok ilyen könnyen tudtak szerezni és egy villanás alatt vírusfegyverré alakítani egy nagy hatótávolságú rakétát, akkor nem hiszem, hogy mi *valaha* is nyugdíjba megyünk – csóválta meg a fejét a nő.

– Ó, és ha már a szabadidőnél tartunk, a S.H.I.E.L.D. nyolc hónap után engedélyezte az első szabadnapomat! Mit szólna hozzá, ha ennek öröme meginnánk valamit?

Mivel nem volt könnyű kiigazodni a nőn, Steve abban sem lehetett biztos, hogy most csak barátságos akart lenni, vagy flörtölt vele. Rogers, aki a háború előtt vézna, asztmás kölyök volt, utána pedig évtizedeket töltött a sarkvidéki jégbe fagyva, sohasem kapott elég lehetőséget, hogy megtanulja, hogyan is kellene kiigazodni a nőkön.

– Egy ital, hm... én sajnos nem ihatok...

Dr. N'Tomo villámgyorsan ismét magára öltötte a pókerarcát.

– Sajnálom, ha félreérthetően viselkedtem.

Á, akkor lehet, hogy mégiscsak flörtölt!

– Nem erről van szó, csak... a szervezetem túl gyorsan bontja le az alkoholt ahhoz, hogy bármilyen hatása legyen rám. Ez is a Szuperkatona-szérum mellékhatása. És senki sem szereti az olyan ivócimborákat, akik mindenre emlékeznek... vagy legalábbis nekem így mondták.

A doktornő egy darabig gyanakodva ráncolta a homlokát, majd lassan elmosolyodott. És ez *olyan* mosoly volt, ami láttán Steve bölcsebbnek ítélte gyorsan témát váltani.

– Egy régi Scud-rakétát ma már nem olyan nehéz beszerezni, ha valakinek van rá elég pénze, de egy rakás kalóz nem fog tudni belőle vegyi fegyvert gyártani! Az utóbbi időben, mióta a nemzetközi vállalatok egyre nagyobb területről szorítják ki őket, új üzleti partnerek után kellett nézniük, és azok között akadhat, aki ilyesmihez is ért.

– Az utóbbi időben nem sok gazdaságpolitikai elemzést volt érkezésem elolvasni – vont a vállát dr. N'Tomo.

– Valami elképzelés, hogy ki állhat az ügy háttérében?

– Valaki, aki hozzá akar jutni a vibrániumhoz, és nem válogat a módszerek közt...

– Ez még mindig elég tág kör. Viszont ennek az egésznek olyan *kétségbeesés* mellékíze van. Mert még ha sikerül is kilőniük a rakétát, a wakandai légelhárítás egy pillanat alatt leszedi. Az igazi problémát inkább a vírus jelenti. Mi hárman megkaptuk a védőoltást, de a környék lakosságát egy pillanat alatt le tudják fertőzni, és még csak abban sem lehetünk teljesen biztosak, hogy ezzel az adott törzssel szemben a mi védőoltásunk kellően hatékonynak bizonyul majd.

– Ezért vagyok itt én – bólintott a Kapitány. – Majd én kiiktatom az ellenállást, míg ön és Jacobs szétszerelik a rakétát, és lehetőség szerint itt helyben megsemmisítik a vírust.

– A felderítés szerint legalább tizenöt felfegyverzett őrral kell számoljunk – csóválta meg a fejét a doktornő.

– Gondolja, hogy elbír ennyivel?

– A kérdés inkább az, hogy *ők* elbírnak-e *velem*, doktor.

– Szólítson Niának! – mosolygott rá újfent a nő.

– Akkor ön pedig szólítson Steve-nek! És igen, úgy gondolom, hogy elbánok velük. Amúgy sem lenne célszerű csalódást okoznom egy olyan járványkutatónak, aki benne van a világ tíz legjobbjában!

– Az öt legjobban, Steve.

Rogersnek tetszett a stílus, ahogy a nő kiigazította – körülbelül úgy, mintha a hibás nyelvtan miatt pirított volna rá.

– Tekintve, hogy én is a világ legjobbjai közé tartozom – köszörülte meg a torkát Jacobs, és lassítani kezdett –, legalábbis, ami a radar- és rádiójelek értelmezését illeti, szeretném önökkel közölni, hogy a célpont alig ötven méteren belül található! Készen állunk, hogy elbánjunk a vírussal, doktor?

– Legjobb lenne tűzben megsemmisíteni, de amíg a kórokozó nem talál magának emberi gazdatestet, az UV-sugárzással is tudjuk semlegesíteni – azzal egy jókora, puskaforma UV-lámpát húzott elő az egyik láda mögül.

– Ha pedig fölmerül a fertőzés veszélye, van vegyvédelmi ruhánk.

Mivel hátulról csak a mögöttük elmaradó táj látszott, Rogers Jacobs mellé telepedett, hogy szemügyre vehesse a monitorokat.

Egy fél tucat kunyhóból álló, aprócska település peremén parkoltak, s mivel a helyiek bent kerestek menedé-

ket a szörnyű forráság előtt, az egész hely kísértetiesen elhagyatottnak tűnt.

Csupán az egyik ház előtt ácsorgott egy idős férfi és két kisgyerek, és kíváncsian bámulták a teherautót.

– Nem tetszik, hogy ennyire nyílt terepen vagyunk! – csóválta meg a fejét Rogers.

– Ez itt egy füves szavanna – somolygott Jacobs. – Álcatechnológia nélkül itt *mindenhol* nyílt terepen lennénk. Legfeljebb annyit tehattünk a feltűnés elkerülése végett, hogy három embert küldtünk, és nem egy egész csapás-mérő osztagot.

– Hát, valóban kevesebb helyet foglalok el, mint egy teljes katonai szakasz – biccentett Rogers, majd a falu legnagyobb házára bökött. – Ez az egy olyan épület van, ami elég nagy hozzá, hogy el tudják benne rejteni a rakéta indítószervezetét.

– Tényleg ez lesz az! – biccentett Jacobs, miután az egyik külső kamerával ráközelített a kunyhóra, amiben valami súlyos, fémesen csillogó tárgy körvonalait pillantották meg. – De hol lehetnek az örök?

– Odabent? – vetette föl Nia.

– Szélesebb látószög kellene – ráncolta a homlokát Steve, majd miután Jacobs kizoomolt, néhány közeli bokorra mutatott. – Ilyeneket a környéken mindenhol látni, *kivéve* a lakott településeken. És úgy néznek ki, mintha...

Mielőtt azonban kimondhatta volna, hogy *szabályosan lennének elrendezve*, az egyik bokor kifordult a helyéről, s az alatta levő üregből egy vékony, inas testű, fekete férfi bukkant elő, kezében egy rakétavetővel.

– Rajta vagyok! – ugrott a hátsó ajtóhoz Rogers.

Steve hallotta, ahogy Nia máris utasítja a sofőrt, hogy vigye őket a központi konyhához.

– Előbb hadd tisztítsam meg a környéket! – morogta a Kapitány.

– És ha közben kilövik a rakétát?

– Nem fogják! – jelentette ki magabiztosan Steve, majd a legközelebbi konyhá mellett álló, elkerekedett szemmel bámuló öregemberre és két kisgyerekre rivallt. – Futás!

Azonnal oldalra vetődött, majd átfordult a vállán, és elhajította a vibrániumpajzsot. A piros-fehér-kék korong hangos csattanással találta telibe a rakétavetőt, és sikerült úgy behorpasztania a csövet, hogy azzal használhatatlanná tegye a fegyvert. Aztán mielőtt a fegyveres felocsúdíthatott volna, a pajzs éle az állát találta el, és a férfi eszméletlenül esett össze.

Azonban ez a néhány másodperc is elég volt, hogy a környező bokrok alá rejtett fedezékekből újabb terroristák rontsanak elő. Nemigen akadt, ami mögé Rogers behúzódhatott volna, de amíg a fegyveresek nem tudtak kimászni a rejtekhelyükről, neki sem okozott különösebb gondot hárítani a lövéseiket. Aztán ismét elhajította a pajzsot, és mint egy profi bowlingjátékos, egyiket a másik után tarolta le.

Újabb lövések dördültek, és az egyik alig egy hüvelyknyivel kerülte el Steve fejét. Az egyetlen szerencséje az volt, hogy a legtöbb őr fegyvere félautomata volt, s így nem tudtak hosszú sorozatot leadni rá.

Az egyik konyhá mögül két félmeztelen őr rohant elő pisztolyt lengetve, és bár a Kapitány könnyen lecsaphatott volna rájuk, a riadtan ácsorgó öreg és a két kisgyerek

pont az útjában álltak. Mikor az első figyelmeztető lövés a lábuk előtt verte föl a port, sírva kapaszkodtak össze, ám mozdulni sem mertek.

Amerika Kapitány kétségbeesetten próbálta magára vonni az örök figyelmét, ám végül épp az ellenség sietett a segítségére.

A legnagyobb kunyhó teteje váratlanul széthasadt, ahogy a magasba emelkedő Scud-rakéta robbanófeje utat tört magának. Az örök megtorpantak, s miközben áhítattal bámulták a 8x8-as, régi, szovjet rakétakilövőt, egyikük sem vette észre, ahogy a teherautóról leugró Nia magával rángatja az öreget és a gyerekeket. És mielőtt az örök észbe kaphattak volna, a piros-fehér-kék pajzs az egyiküket máris elsöpörte, a másikat pedig Amerika Kapitány egy jól irányzott horogütése terítette le.

Rogers ezután szisztematikusan minden rókalyukat ellenőrzött, két újabb fegyverest tett ártalmatlanná – az utolsót a visszapattanó pajzs taszította az ájulásba –, és egy kupacba hordta a fegyvereket.

Sehol egy újabb rakétavető... nagyszerű!

Abban a pillanatban rontott be a kunyhóba, mikor a Scud pozícióba állt.

A kunyhó legtávolabbi, félhomályos sarkában testes, erősen izzadó férfi kuporgott a rakéta irányítószerkezete mellett. Az egyik kezével hol erősen gesztikulált, hol a gondosan ápolt szakállát húzogatta, a másikat azonban mindvégig az indítógomb fölött tartotta.

– Hát most megnéz, nagy amerikai hős, USA! Azt gondolod, mi vagyunk a rosszfiúk? Nem! Mi mindent megtesz, hogy azelőtt szerezzen ételt ENSZ szállítmányból,

mielőtt hadurak ellop! Szerez étel és odaad, akinek kell! Jön tankhajó mi vizünk, megöl halak, így mi kap kártérítést!

Valami nem volt rendben ezzel a férfivel, és ennek semmi köze sem volt a hibás, kerékbe tört angolságához. A száraz meleg ellenére is vadul reszketett, és megállás nélkül izzadt.

– Hogy hívják? – ráncolta a homlokát Rogers.

– Név? Én nem ad ki enyém név! Hívjál Robin Hood! Tudod ő ki?

– Igen, tudom. Szóval nem maga a rosszfiú. Remek! Mit szólna, ha ezt úgy bizonyítaná, hogy most szépen eljön az irányítószerkezet mellől, és nem fenyegeti az itteni ártatlanok életét?

– A kapzsi wakandaiak, ők megöl mindenki! – szorította ökölbe az egyik kezét a szakállas. – Nekik van világ összes vibránium! Ha csak egy kicsit ad nekünk, mi elad és pénzből etet sokak! Ha ők ad nekünk egy kicsi, ez sose nem történik! De kell nekik motiváció, és most kap!

– Mondjuk, hogy hiszek önnek – biccentett a Kapitány. – De vajon azt is tudja, hogy az üzletfelei mihez kezdenek a vibránium rájuk eső részével? Mert tartok tőle, hogy ők nem arra fogják használni, hogy az éhezőket segítsék.

A szakállas elvicsorodott, és az egyik kezével dühösen kezdte csépelni a másikat.

Ennek most vajon idegrohama van, vagy szívinfark-tusa?

– A veszettség tünetei – súgta a fülébe Nia a rádión keresztül.

A doktornő, aki továbbra is a teherautón ült, a Kapitány testkameráján keresztül követte figyelemmel az eseményeket. Ez volt az első alkalom, hogy bármihez is véleményt fűzött.

– Ereszt a rakéta? – dünnyögte maga elé Rogers.

– Nem feltétlenül – felelte a nő. – A veszetség tünetei a megfertőződéstől számított első két hétben nem is jelentkeznek, sőt van, akinél majdnem három hónapig lapanganak. A civilek és a fegyveresek egyikénél sem láttunk hasonló tüneteket. Sokkal valószínűbb, hogy ez az alak akkor fertőződött meg, amikor ideszállították a rakétát.

A szakállas kezei most már megállás nélkül reszkettek.

Ha csak egy töredék másodpercre elterelődne a figyelme, le tudnám szerelni.

De mikor tett egy óvatos lépést az irányítópult felé, a szakállas figyelmeztetőn felemelte az ujját.

– Nem ugrál, G. I. Joe!

– Maga megfertőződött – csóválta meg a fejét Amerika Kapitány.

– Igen, tud – remegett meg a kalóz hangja. – Ahol volt sterilizál, nem nyugati standard. Volt az egy raktár. De megéri meghalni családért, ha nem kell több aggodás életük!

– De nem kell, hogy meghaljon! – rázta meg a fejét a Kapitány. – Mi tudunk magán segíteni! Nem igaz, Nia?

– Sajnos nem – jött a válasz a rádión keresztül. – Mikor ilyen stádiumban vannak a neurológiai tünetek, az már rendszerint végzetes. De lehet, hogy ezt nem most kellene elmondani neki. A veszetség legtöbb ismert törzse nyállal és harapással terjed, úgyhogy mi most szépen

felvesszük a vegyvédelmi ruhát, maga pedig ne menjen a közelébe!

A kalóz pillantása hol az ajtóra, hol a Kapitányra vilant, és megcsóválta a fejét.

– Mit mond neked barát a kocsiban, G. I. Joe? Azt hisz lövész le tud szedni én?

– Becsületszóra, nincs semmiféle mesterlövész! Meglátja, minden rendben lesz.

– Minden nem lesz rendben! – vicsorodott el a szakállas, majd az öklével az indítógombra csapott.

Rogers abban a tizedmásodpercben elhajította a pajzsot, ám annak ellenére, hogy félresöpörte vele a kalózt, a rakétaindítást már nem tudta leállítani.

– *Neee!* – kiáltotta Rogers, N'Tomo és Jacobs egyszerre.

A Scud hajtóműveiből dőlt a füst, ám ez a hátborzongató, sziszegő hang sem tudta elnyomni a földön heverő kalóz gúnyos nevetését.

– Lát? – köhögött föl. – Én mond, hogy minden nem lesz rendben!

Lángok törtek elő a hajtóműből, és a lövedék megrázódott, de még mindig nem emelkedett föl. És elég volt egy gyors pillantást vetni a kilövőszerkezetre, hogy Rogers megértse, miért. A kalózok hozzá nem értésének következtében a Scudról még mindig nem oldották le a szállításhoz használt rögzítő hevedereket és pántokat. Csakhogy ez egyben azt is jelentette, ha a felgyülemelő hajtóerő nem boldogul ezekkel, a rakéta itt helyben robban föl, és szórja szét halálos rakományát.

– Ne érjen hozzá! – sikoltotta Nia, miközben Rogers a pajzsáért nyúlt. – Lehet, hogy már az is beszennyeződött!

– De szükségem van rá, hogy le tudjam verni a rakéta burkolatát!

Mivel eddig rádión tartották a kapcsolatot, a Kapitányban csak akkor tudatosult, hogy a nő már nincs a teherautón, mikor egy kék UV-fénysugár jelent meg a padlón. A tetőtől talpig vegyvédelmi ruhába öltözött kutató a puskaforma UV-lámpájával pásztázta a kunyhót.

– Kell lennie valami más megoldásnak! – állt meg az egyik fal mellett. – De ha hagyja, hogy megvizsgáljam a rakétát, biztosra veszem, hogy képes leszek hatástalanítani!

Biztos vagyok benne, hogy meg tudom csinálni!

A nő szavai rég elfeledettnek hitt, eltemetett emlékeket hoztak a felszínre. Bucky, a lelkes, türelmetlen kamasz, aki a náci gépezet fölött pont ugyanezt mondta.

Biztos vagyok benne, hogy képes leszek hatástalanítani! Tudom, hogy menni fog!

Hagyd! Lehet, hogy csapda! Nélkülem nem fogod tudni hatástalanítani a bombát! Hagyd a fenébe!

De hát már látom a gyújtószerkezetet, Kapitány! Biztosra veszem, hogy...

Rogers legszívesebben félrelökte volna a nőt, aki nem értette a férfi hirtelen támadt dühét.

– Most nincs ilyesmire időnk! Ne menjen a közelébe!

Amerika Kapitány tökéletesen tisztában volt vele, milyen elképesztő dolgokra alkalmas az emberfeletti képességekkel bíró teste. Tudta, ha minden erejét megfeszíti,

akár egy furgont is képes felborítani, abban azonban nem lehetett biztos, hogy vajon arra is képes-e, amire most készült. Mert ha nem jól számítja ki az ugrás ívét, nem a hajtómű fölött fog a rakétatesten landolni – és mindezt úgy, hogy közben az egyik keze végig szabad maradjon.

Úgy döntött hát, mielőtt átgondolná, és lebeszelné magát, jobb lesz ugrani. A mozdulatsor bármelyik olimpiai aranyérmes atléta becsületére vált volna, ám bármilyen magasan is landolt, az átforrósodott fém így is megégette.

Nem tudom, Pókember hogy csinálja...

Igazi akrobatamutatvány volt megülni a rakétát, miközben az egész hordozótest vadul rázkódott. Mielőtt azonban a még néhány ép heveder is szétszakadt volna, Steve megfeszítette az izmait, és teljes erejéből lesújtott a hajtómű-blokkra. Az öltözéke ugyan biztosított némi védelmet, de amíg sikerült letépnie az üzemanyagpumpát tartalmazó szekciót, tucatnyi helyen pörkölődött meg. Közben a Scud tüzes bikaként hányta-vetette magát, s azzal fenyegetett, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhat. A Kapitány végül eleresztette a rakétatestet, és egész a falig gurult.

A füsttől mostanra már alig lehetett látni, és féltő volt, hogy ha felborul a kilövőszerkezet, még mindig beindíthatja a rakétát. Aztán a Scud egyszer csak mozdulatlaná dermedt, mint az ugrás előtt izmait megfeszítő nagymacska, majd szörnyű reccsenéssel kettészakadt, s míg a hordozótest a levegőbe röppent, a vírussal teli tartály hangos csattanással landolt a földön.

A bejárat felől boldog, gyermeki kacaj hallatszott. Nia állt ott az egyik kisgyerek – egy kislány – társaságában,